

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.

Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri,
Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons
Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-
Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta
Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran
Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa,
Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Fer, José Luis Iniesta, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aladaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímico, electroòptic, magnètic, de fotocòpia,
ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

Més servei per menys

Amb tres models notablement diferenciats, és indiscutible que la història de les televisions públiques de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears és la d'un èxit social indiscutible. Totes tres han ajustat un marc informatiu que no existia en l'àmbit àudio-visual i hom ha pogut seguir les notícies de tots tres territoris des d'un prisma molt més acostat a la realitat de les societats respectives. A partir d'aquí, les televisions públiques d'abast autonòmic han estat víctimes de dos fenòmens que han esdevingut un llast durant molts anys i que ara en comprometen seriosament la viabilitat. D'una banda, han augmentat el pressupost exponencialment i, d'una altra, no han pogut esquivar la tutela dels partits polítics que han governat les institucions.

El problema del gigantisme pressupostari no deriva directament del funcionament de les televisions, sinó que és conseqüència del creixement d'unes plantilles que s'han anat engreixant sense que ningú no es preocupés seriosament de contenir la despesa. Com passa en uns altres àmbits de la gestió pública, els llocs de feina s'han anat funcionaritzant, a mesura que, per oposicions restringides –o simples sentències dels tribunals de treball–, els treballadors contractats per a una feina concreta han consolidat la posició laboral. Però aquest no és el principal problema. En general, els pressupostos de TVC, Canal 9 i IB3 s'han hagut d'eixamplar per a satisfer la demanda de nombroses productores, que són les que, al final, s'han ocupat d'omplir les graelles. Les productores han acabat vinculant-se molt estretament als partits polítics amb la finalitat d'aconseguir quotes de negoci que, al final, depenien –d'una manera o d'una altra– de la voluntat arbitrària dels qui dirigien les institucions.

L'altre gran defecte de les televisions públiques ha estat la politització. N'hi ha hagut durant tota la història de la Televisió de Catalunya, sense excepció. Però en el cas de Canal 9 i IB3 aquesta connexió partidista ha estat escandalosa fins al sarcasme. Programes de qualitat infima –sovint en castellà– han acaparat les programacions, en combinació amb uns serveis informatius que han ultrapassat totes les marques de llagoteria pro-governamental. Ara toca reduir despesa i implantar sistemes de gestió respectuosos, si no amb els usos democràtics, almenys amb la racionalitat econòmica. El català no pot perdre les millors pantalles que té. És el moment de reconduir la hipertròfia i retornar a uns mínims d'honestetat informativa.

Als nostres lectors

Cirurgia de precisió

Hi ha moltes coses en joc, en aquests moments de crisi profunda. Tota mena de serveis essencials són amenaçats per l'escassetat de diner públic, especialment en l'àmbit del benestar social. Però aquesta setmana volem posar la lupa sobre un aspecte essencial per a la supervivència de Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears, en tant que àmbits informatius i lingüístics. Són empreses públiques que han acabat amb pressupostos mastodòntics impossibles de mantenir per unes institucions completament depauperades. A més, TVC –i més encara Canal 9 i IB3– han estat instruments governamentals no sempre pròxims al servei públic i al periodisme de qualitat. Sigui com sigui, és l'hora de reformar unes empreses estratègiques i qui ho faci n'haurà de preservar la funció. No és pas fàcil.

Salvador Cot